

Κί' έπειδή δηλαδή ό κόσμος μέ λείε γεροντοπαλληκάρο, πρέπει σώνει και καλά νά τό πάρω και γώ απόφασι: "Όχι δά! Σ'ας γελάσωνε... μονολογούσε μπροστά στον καθρέφτη του ό Άλμπέν ντέ Σαίν-Γκαμπέν, καθώς προσπαθούσε νά πετύχϊ τόν φίλον του λαϊμοδέτη του. Δέν πιστεύω νά είμαι άσκημος, ούτε κι' άδέκαρος... Άπεναντίας είμαι πολύ εύχάριστος στις αναναστροφές και, τό σπουδαιότερο γιά μία κοπέλλα πού θέλει νά παντρευτή, έχω καλό και μαλακό χαρακτήρα. Αυτό είνε ή έσας της οικογενειακής εύτυχίας...

"Ό λαϊμοδέτης όμως δέν έννοωσε νά πετύχϊ στό θέσμο κι' έτσι ό κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν άναγκάστηκε νά διακόψη τόν μονόλογό του κι' ύστερα από πολλές μάταιες προσπάθειες, άρτησε νά φανή ό «μαλάκος χαρακτήρας» του, άρπάζοντας τόν λαϊμοδέτη και κάνοντας τόν δυό κομμάτια άπ' τό θυμό του!... Μα είνε νά σκάση κανείς!

Ευτυχώς ό θυμός του δέν θασοτούσε πολύ. Πήρ' έναν άλλο λαϊμοδέτη και, ύπομνητικά, τά κατάφερε αύτή τη φορά θασμάσια. "Έτσι μπόρεσε νά έξωκολληθή στο μονόλογό του, καθώς άποτελείωνε τό ντύσιμό του.

Γιά νά μέ καλύτερη άπόψε στο τραπέζι της ή κ. ντέ Μορέλ, και νά μού τόνιση ιδιαίτερα πώς θά είνε κι' ή κ. ντέ Βερθιέ μέ τήν κόρη της τήν Γκιζέλλα, χμ!... κάποιο λάκκο έχ' ή φάσα... Σίγουρα θάββαλαν στο νού τους νά μού τη δώσουνε αύτή τη μικρή. Πολλές φορές κουδέντιασα γι' αύτά τά ζητήματα μέ τήν κ. ντέ Μορέλ. Ξέρει πολύ καλά, πώς άν θρώ μία γυναίκα πού νά μού άρέση, θά τ' άποφασίσω. Τήν κ. Βερθιέ και τήν κορούλα της τις έχω ίδι ή δυό φορές στο σπίτι της. Θά κατάλαβε ή κατεργάρια πώς μού άρεσε ή μικρή. Σοφ είνε μία...

"Η ήλικία μου θέθαινα είνε κάπως δυσανάλογη, ένας άπτρας δυος σαράντα χρονών δέν είνε διόλου γέρος, όταν διατηρείται σαν και μένα, χωρίς ρυτίδες, χωρίς μιάν άσπρη τρίχα. Κι' έπειτα τά κορίτσια τών κλάδων οικογενειών προτιμούνε πάντα νά παίρνουν άπτρας της δικής μου γενιάς, βετικούς, μυαλωμένους κι' όχι σόμψ της σημερινής άμυαλής νεολαίας.

Μ' αύτες τις ένθαρρυντικές σκέψεις ό κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν φόρεσε τό φράντο του, πού εφάρμοζε θαυμάσια στο κομμό του κορμι, έρριξε μία τελευταία ματιά στον καθρέφτη, διώρθωσε τήν άσπρη τήν χωρίστρα του και κατευχαρισμένος άπ' τόν έαυτό του χαμογέλασε μέ αυταρέσκεια, φόρεσε και τό παντεσού του, πήρε τό καπέλλο του, τό ύπασοτύλι του, τά γάντια του και τσάβηξε κατ' εύθείαν γιά τόν άνθράκω.

"Ό κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν έμενε στην όδόν του Πρέσμπουρκ κι' οί ντέ Μορέλ στό λεωφόρο Σαίν-Ζερμάν. Θά καθόντουσαν στο τραπέζι στις όχτώ. Είχε λοιπόν ακόμα καιρό και κατέθηκε χωρίς νά διατίεται τά ήλδια, πέρασε τή γέφυρα της Κονκόρντ κι' έφθασε στο μέγαρο της κ. ντέ Μορέλ άπ' τούς πρώτους... Θά ήσαν θέθαινα κι' άλλοι καλεσμένοι, όπως γίνεται σ' αύτές τις περιπτώσεις, γιά νά μή φανώμαι μονάχα οί ένδιαφερόμενοι. "Ισως πάλι νά έπρόκειτο γιά καμμιάν άλλη κοπέλλα, πού θά τό παρουσίαζαν εκείνη τη θραεδιά. "Η καρδιά του Άλμπάν χτυπούσε δυνατά. "Έρριξε μία ματιά στην όλόδροση γκαρντένια πού στόλιζε τήν μπουτουνιέρα του. Γιά νά ίδουμε. Λιγάκι ύπομονή...

"Αν μέ θάλουν στο τραπέζι πλάι στην κ. ντέ Βερθιέ ή στην δεσποινίδα, τό μυστήριο λύεται. Τά πράγματα είνε φανερά!... Έλεγε από μέσα του. Άλλοίωτικά...δενίρο ήταν και πάει!

Γρήγορα όμως ήσύχασε. Άφού ήρθαν, ύστερ' άπ' αύτόν, πολλοί καλεσμένοι, ή οικοδέσποινα τόν παρεκάλεσε μέ ένα μυστηριώδες χαμόγελο, νά δώση τό μπράτσο του στην κ. ντέ Βερθιέ και νά τήν οδηγήση στο τραπέζι.

"Η μαμά της Γκιζέλλα ήτανε πολύ μορφωμένη γυναίκα. "Η κουβέντα μαζί της σωστή απόλαυσις. "Ό Άλμπάν τά κατάφερε μέ τρόπο και της έδωκε, χωρίς διόλου νά φανή πώς τό κάνει επίτηδες, όλες τις απαραίτητες πληροφορίες γιά τό άτομό του, γιά τήν οικονομική του κατάσταση ως και γιά τά γούστα του και τις μικρές ιδιοτροπίες του. Αυτά θέθαινα δέν θά μπόρεσε νά τά πησ μικρή. Μόνο ή μητέρα έπρεπε θέθαινα νά ξέρη

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΕ ΣΑΡ-ΤΑΡΝΕΣ



πού θά δώση τήν κόρη της, κοριτσάκι άπραγο ακόμα, ή πως δέν άργησε νά πη κι' ή ίδια:

"Φαντασθήτε, μέλις τελείωσε τό σχολείο! Δέν τ'άκλεισε ακόμα τά δεκαοτώ! Είνε όμως σοβαρή κι' έξυπνη και καλή, όσο παίρνει! Χρυσή καρδιά!... "Η μεγαλύτερη χαρά της είνε νά μ' εύχαριστή! Τό πούλακι μου...

"Μιά τέτοια κοπέλλα θ' άτό θέθαινα μού τά λείε δλ' αύτά ή μαμάκα μας...

Πράγματι ή κ. ντέ Βερθιέ δέν έπαψε νά μιλή γιά τήν κόρη της.

"Είνε αληθινός θησαυρός αύτό τό κορίτσι. Και όμως...σέ λιγάκι θά μείνω μόνη. Θά μού πάρουν τό παιδί μου...

"Ε, καλά, καλά!... Έκανε από μέσα του ό Σαίν-Γκαμπέν εύχυσισμένος.

"Τι κενό γιά μένα, μέσα στη ζωή μου, όταν παντρευτή ή κόρη μου. Θά κάνω όμως θέθαινα τό καθήκον μου. Θά έξασφαλίσω τήν εύτυχία της κόρης μου...

Αύτή τη φορά ό ύπαινιγμός ήταν άμεσος. Δέν χωρούσε πεια καμμία άμφιβολία. Δέν τούμενε παρά νά κάνη, σέ λίγες μέρες, τήν επίσημη πρότασί του.

Μετά τό τραπέζι ζύγωσε μέ τρόπο τη μικρή. "Ηθελε νά γνωρίση κάπως από κοντά «τό θησαυρό» πού θάκλεβε άπ' τις μυστικές άγκάλες.

Λεπτούλα, ντελικάτη μέ τό λευκό φορεματάκι της ή Γκιζέλλα, ήτανε χαριτωμένη κι' ώμορφη σαν Τσαγαράια κόρη. Πολύ δειλή, άπαντούσε μέ τη γλυκεία φωνούλα της στις έρωτήσεις του κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν κι' ή τόσο άφελής και άθώες έκφράσεις της γούτευσαν και μάγευσαν τόν παλαιάμοχο εκείνον σαραντάρη.

"Ό κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν γύρισε άργά στο σπίτι του τρισευχισμένος. Θ' άφηνε επί τέλους τήν έγώιστική ζωή του, τήν τόσο άδεια και τόσο άχρηστη. Θά είχε κοντά του ένα χαριτωμένο πλάσμα γεμάτο αγότη και στοργή γι' αύτόν μονάχα κι' όλη του ή ζωή θά είχε ένα μοναδικό και μεγάλο σκοπό: τήν εύτυχία της γυναίκας του. Κι' έπειτα, δέν είνε λίγο νάχης μία τόσο έξαιρετική πεθερά σαν τήν κ. ντέ Βερθιέ.

"Υστερ' από μερικές μέρες, καθώς έτοιμαζότανε νά θυγί έξω, τού άνήγειλαν τήν έπίσκεψη τού κ. ντέ Μορέλ.

"Άγαπητέ μου, τού είπε ό έπισκέπτης, δινώντας του και τά δύο του χέρια, μέ συγχωρείτε νά σας κρατήσω δυό λεπτά, έχω κάτι σοβαρό νά σας πω.

"Περάστε, περάστε, φιλιτατέ μου! Είπε ζωηρά και μέ συγκίνηση ό κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν.

"Έρχομαι μέ μία πολύ λεπτή έντολή έκ μέρους της κ. ντέ Βερθιέ, άρχισε νά λή ό κ. ντέ Μορέλ.

"Τό ύπέθεσα άμέσως, είπε ό Άλμπάν χαμογελώντας.

"Κατάλαβατε λοιπόν τό ένδιαφέρον της γιά σας;

"Τό ήλπιζα αύτό, άπάντησε ό κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν.

"Ε λοιπόν, άγαπητέ φίλε, δέν έχετε παρά νά υποβάλετε τήν πρότασί σας. Θά γίνη άμέσως δεκτή!

"Μ' όλα μου τά σαράντα χρονιάκι; μουμούρισε δειλά ό έρωτευμένος, μή πιστεύοντας στην τόσο του εύτυχία.

"Τι λόγια είν' αύτά τώρα! Είστε άπόλυτως ταιριασμένοι και στην ήλικία και σ' όλα. Είνε κι' αύτή...

"Δεκαοχτώ χρονών!... άποτελείωσε ό Άλμπάν τρέμοντας και τόσο σιγά, πού δέν πολυκατάλαβε ό κ. ντέ Μορέλ.

Δέν τού διέφυγε όμως ή ταραχή τού κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν κι' έμεινε γιά μία στιγμή σαστισμένος. "Έπειτα μονομιάς κατάλαβε τήν τρομερή παρεξήγηση και φώναξε:

"Ω! άγαπητέ μου, πρέπει νά σοβαρολογούμε πρό παντός.

Σ'ας μιλή τόσο ώρα γιά τήν κ. ντέ Βερθιέ. Άποφάσισε νά ξαναπαντρευτή τώρα πού άρραβωνώσαστε πια τήν κόρη της κι' είνε τελείως έλεύθερη. Στην ήλικία σας, μετάς' μας τώρα, δέν θά μπορούσατε, φαντάζομαι, νά έχετε αξιώσεις γιά τήν Γκιζέλλα. Ποιός νά τό φανταστή αύτό!...

"Άλλοίμονο! Έπρεπε νά τό φανταστώ! Μάλιστα! Τόκανε αύτό τό έγκλημα. Είχε αξιώσεις γιά τό θελκτικό εκείνο μπουμπουκάκι, άλλα πώς νά τούς εξηγήση τήν τρυφερότητα της καρδιάς του;

Κι' έτσι ό ώραίος και περίκομος κ. ντέ Σαίν-Γκαμπέν έμεινε όριστικά γεροντοπαλληκάρο!

